

PŘEMOSTĚNÝ Z PRAVOU DAJ

den třetí

Vážení snoubenci,
je mi potěšením a ctí Vás přivítat v prostorách ZUŠ v Mostě.

Stojíte ruku v ruce, pod dohledem divadelníků, abyste stvrdili to, co už dávno víte - že patříte k sobě. Ještě před tím, než jste došli k tomuto poznání, jste stáli takřka na dotek, nemaje potuchy, co Vám život přichystá za překvapení. Ostatně tak je to nejlepší.

Nyní přistupme k samotnému obřadu.

Táži se Vás, pane diváku, zda dobrovolně vstupujete do svazku kulturního s neočekávatelnými emocemi a řadou, doufejme příjemných, nových zkušeností a zda Vám nevádí sdílet tyto emoce s dalšími diváky.

Ano?

Pokud ano, tak se dnes těšte na představení divadelních souborů Vydýcháno, SoLiTEater, Divadlo komorní svět a v 7 večer vystupuje DS Tyl Rakovník s muzikálem Šakalí léta. To musíte vidět!

V dnešním čísle se dozvíte zajímavé informace o Gabriele Sittové, zaměříme se na čtvrté vystoupení a mimo jiné tu najdete vyhlášení výsledků soutěže a vyhlášení soutěže nové.

Vážení novomanželé, ráda bych Vám popřála spoustu skvělých zážitků z dnešního dne i z dnů nadcházejících a divadlu zdar!

Ivana Hůrková

rozhovor s Gabrielou Sittovou

Máme tu 27. března 2015, což je den jako stvořený pro rozhovor s Gabrielou Sittovou – recitátorkou, milovnicí kvalitní literatury a lektorkou dramatické výchovy.

Jak dlouho se věnujete recitaci?

Odmalička – recitovala jsem už v první třídě.

Jak jste se dostala k divadlu?

Divadlo se mnou bylo vlastně odjakživa. Jednou jsem akorát měla dobu váhání. Bylo to, když jsem šla na vysokou školu – rozhodovala jsem se mezi divadlem a „něčím jiným“.

Bavilo Vás studium na DAMU?

Ano, hrozně moc mě bavilo. Dokonce jsem si tam naplnila svůj sen o vysokoškolském studiu. Předtím jsem totiž studovala na jiné vysoké škole a až na DAMU to konečně začalo být strašně super.

Co Vám to studium dalo?

Hlavně přátele. Také otevřený pohled na spoustu věcí, které by člověk od divadla neočekával, a pohled do různých úhlů lidského konání. Například se díky DAMU vůbec nebojím fyziky a jiných přírodních věd, protože mi připadá, že toto umění dává člověku možnost se ptát a hodně se v těchto oborech vzdělat.

Baví Vás role porotce?

...pokračování rozhovoru na následující straně..

Já si ve skutečnosti nemyslím, že jsem porotce. Ráda jezdím do poroty, protože se tam vždycky sejde parta chytrých lidí a mám pocit, že se od nich můžu hodně učit. Na roli porotce si ale ještě netroufám.

Je pro Vás těžké dát zpětnou vazbu na špatné představení?

Samozřejmě se lépe hodnotí představení, které se mi líbí. U horších představení se pokouším zpětnou vazbu nějakým způsobem pomoci. V žádném případě se nechci stavět do role diváka, který má jediný správný pohled na věc. Úplně nejtěžší je, když se dívám na něco, s čím nemohu souhlasit a co je takříkajíc „průšvih“. Vždycky si lámu hlavu s tím, jak zpětnou vazbu podat.

Čím jste chtěla být jako malá?

Zlodějkou zlata. Když jsme jeli s rodiči na dovolenou, byla jsem neustále nalepená na výlohách se šperky, protože tam bylo zlato, jaké u nás tehdy ještě nebylo. Byl to pro mě větší zážitek, než moře.

Kdo je Vaším vzorem?

Mám několik vzorů. Jedním z nich je Petr Váša. Nedávno jsem s ním byla v porotě a řekl několik moudrých věcí, za které mu děkuju. Odnesla jsem si je jako od učitele a jsem pyšná na to, že je díky Petrovi vím.

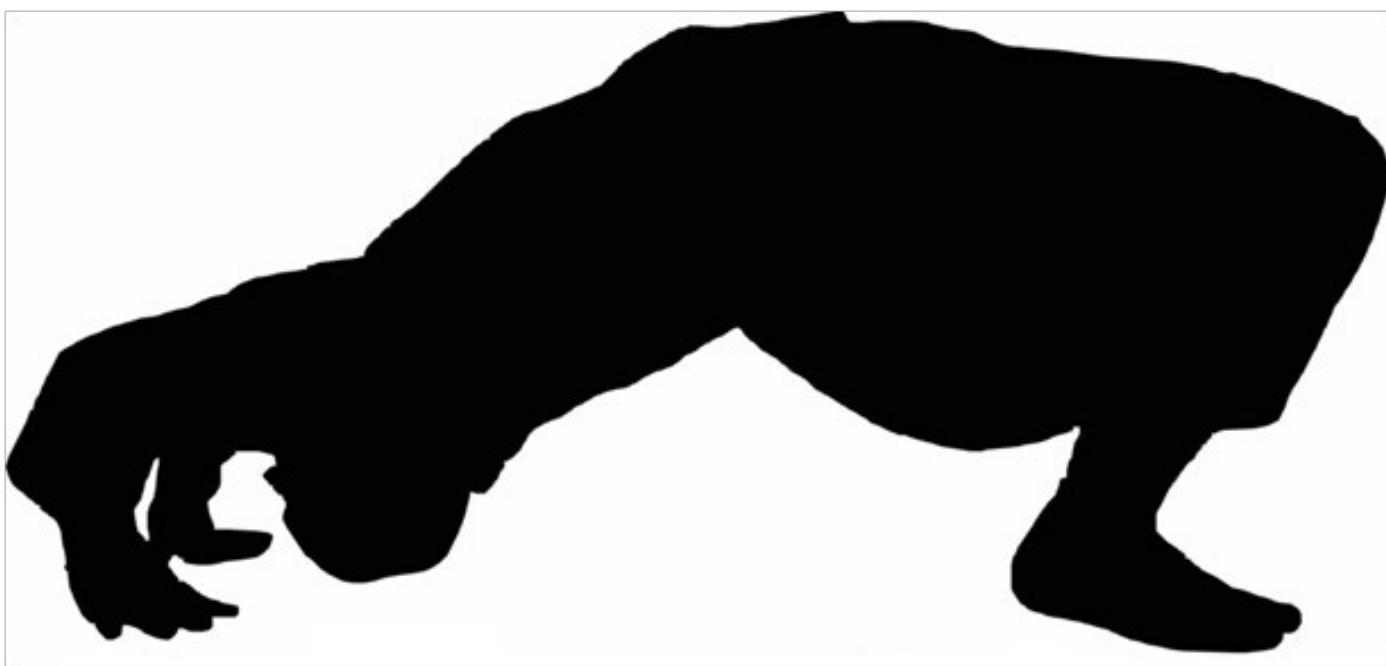
Jaká je Vaše nejoblíbenější kniha?

Nemohu říct jen jednu, protože jich mám hrozně moc. Momentálně je to ale Jen jestli si nevymejšlíš od Shela Silversteina. Sbíрка geniálních básniček u nás vyšla na podzim roku 2014 a je to po osmi letech první dovolený překlad do češtiny.

Pokolikáté jste na Přemostění? Chtěla byste na něm něco zlepšit?

Na Přemostění jsem letos podruhé a nedokážu říct, co bych vylepšila. Připadá mi všechno super – obzvláště se mi líbí bloky s gumičkou, které jsme dostali.

Natálie Kučerová

Váhadlo – Divadlo bez pravidel

recenze

Už před představením jsem věděla, že to bude loutkárna. Abyste pochopili – nemám nic proti loutkám (až na to, že mě určitým způsobem děsí). Netušila jsem však, že mě Váhadlo v podání Michaela Schmidta, Lukáše Musila a Martina Nováka (čtvrtý člen Jakub Mejzlík se bohužel nemohl dostavit) osloví takovýmto způsobem.

Nejdříve jsem měla potíže rozeznat, jestli je malíř-člověk a malíř-loutka jedna a tatáž osoba. Trochu mi pomohlo oblečení obou ze jmenovaných – bylo takřka stejné. V tu chvíli mi v hlavě začaly vznikat děsivé scénáře se schizofrenními alteregy na způsob Smeagola z Pána prstenů. Bavilo mě uvažovat nad podstatou celé hlavní postavy, která jako by se v noci stávala svým pravým opakem.

Vyzdvihla bych hudbu neboli hru na akordeon. Od některých diváků jsem zaslechla, že se jim zdála příliš monotónní, ale mně se naopak moc líbila. Zvláště úseky s gradací, které ve mně zanechávaly příjemně děsivý pocit.

A nakonec bych ráda zmínila, že se mi moc líbil nápad s „tichem“, protože jsem si mohla domýšlet detaily, a také propojení herce s loutkou. Myslím, že by mě představení bavilo mnohem méně, kdyby byla všechna pozornost soustředěna jen na loutku.

Natálie Kučerová

rozhovor

Rozhovor s Lukášem Musilem a Michaelem Schmidtem

Proč jste se rozhodli pracovat s loutkami?

Během studia dramatické výchovy na katedře sociální pedagogiky v Brně jsme měli dvoudenní intenzivní kurz s lektorem loutkoherectví Martinem Žákem, kde jsme si poprvé vyzkoušeli práci s loutkami a interakci mezi loutkou a hercem. V té době nás to chytlo a řekli jsme si, že bychom chtěli dělat své vlastní divadlo, do kterého bychom vložili naše myšlenky a nápady. A takhle vlastně vzniklo to, co teď děláme.

V představení jsme mohli vidět akordeon – používáte i jiné hudební nástroje?

Ano. I v tomto představení měla být ještě kytara, bohužel ale jeden člen nemohl přijet. V sobotní inscenaci

Vzpomínka však zazní dvě kytary. Máme také vizi, že v budoucnu přidáme i jiné nástroje, například housle.

Před představením jste zmínili, že se věnujete aktivizaci seniorů pomocí loutek. Mohli byste vysvětlit, v čem to spočívá?

Jelikož studujeme sociální pedagogiku, máme povinné praxe v různých sociálních zařízeních. V rámci těchto praxí jsme před třemi roky byli v domově pro seniory a vystupovali jsme s loutkami. Zjistili jsme, že seniorům hrozně pomáhají, protože jim chybí lidský kontakt, který už nedokážou navázat s jinými lidmi. Od té doby jsme začali dělat aktivizační programy – chodíme po domovech pro seniory, kde hodně pracujeme s loutkou a vzpomínkami seniorů.

Natálie Kučerová

zápis z diskuse

postřehy z publika

- rozpolupné pocity
- částečná ztráta orientace
- příjemné ohlasy na doprovod v podobě harmoniky

názory poroty

- nejasný vztah mezi loutkou a malířem
- loutka je součástí malíře, jedná se o konfrontaci s alter egem
- hudba by měla být více propracována, aby zvýšila dynamiku celé inscenace

Co bys chtěl! – Čtvrtek večer

recenze

Světla zhasínají a zase se rozsvěcejí. Na praktáku stojí dívka, která vypráví o svém životě. Prý má dvě kamarádky. A málem si koupila psa, protože jí jedna z nich řekla, že jinak umře. To, co se na začátku může zdát jako „obyčejný“ deníček jedné dospívající holky, se náhle zvrtné v příběh, zabývající se něčím, s čím se denně setkává (nejen) mladá generace.

První, co mě překvapilo, když jsem vlezla do velkého sálu, byl styl jeviště do arény, v níž se celé představení odehrávalo a divák tak hru mohl sledovat z různých úhlů. Bylo to něco, s čím jsem se dosud nesečkala, a budilo to ve mně dojem takové komornější atmosféry, skoro jako bych byla hercům o maličko blíže než normálně. Hra měla spád, jednotlivé scény na sebe navazovali bez zbytečných prodlev, což pomáhalo ke gradaci děje. Za další plus vnímám fakt, že si účinkující sami vymysleli scénář, protože bylo vidět, že je jim téma hodně blízké, že hrají s chutí a zapálením a ne jen proto, že jim to někdo nadiktoval. Samotný námět pak považuju společně s kruhovým půdorysem za to, co člověka na téhle inscenaci nejvíce zaujme – protože tlak společnosti bude ovlivňovat chování každého jednotlivce. Snad jediným nedostatkem, kterého jsem si všimla, byl moment nedůvěry k hlavní hrdince během závěrečné části se zapalovačem.

Alena Bartesová

rozhovor

Rozhovor s režisérem Pavlem Skálou

Četla jsem, že jde o autorskou inscenaci, tudíž by mě zajímalo, jak vypadal proces jejího vzniku?

Původně jsme jen bavili o tomto tématu, společnost versus jedinec, poté jsme od něčeho upouštěli, něco jiného jsme zase zachovávali a z toho všeho vznikla tahle autorská věc. Pracovali jsme skrze různá cvičení a podobně.

A jak dlouho tento proces probíhal?

Tyjo, zhruba 3 měsíce jsme tvořili a měsíc a půl předtím jsme debatovali. Plus víkendové zkoušky.

A proč jste zvolili zrovna tohle téma?

Je to téma žáků. Myslím si, že by se vždycky mělo vycházet z témat dětí, protože kdybych do toho vnesl já svá vlastní témata, tak to nebude fungovat, jelikož jim nebudou věřit, na to jim nebudou věřit ani diváci a ve finále to všechno

ztroskotá. Je tedy velmi důležité, aby děti věděli, o čem hrajou, co hrajou, aby je to bavilo a hlavně aby chtěli.

Proč se vlastně představení jmenuje „Co bys chtěl!“?

Tak jsem ho, mám pocit, pojmenoval já. Nesnáším, když musím pojmenovávat různé inscenace a soubory. Šlo o to, že jste se v naší inscenaci ve finále stejně dostali do toho kola, ačkoli to vypadalo, že je možné z něj utéct. Zkrátka co bys chtěl. Drž hubu a krok.

Máte s tímto představením nějaké větší plány? Chtěli byste s ním něčeho dosáhnout?

Já si nejvíce přeju, aby to děcka bavilo a aby to všechno bylo v pořádku. A vždycky je super, když někam postoupíte, ale nepovažuji to za hlavní cíl. Děcka si to nejspíš přejou, ale já už to neberu soutěžně, spíš se těším na to, že se poučíme z toho, co uděláme na festivalech špatně.

Alena Bartesová

zápis z diskuse

postřehy z publika

- skvělá práce s prostorem
- zajímavé pojetí příběhu o dospívání
- přechody mezi scénami bez prodlev

názory poroty

- představení šlapalo jako hodinky
- bylo zajímavé, že se z intelektuální hrdinky stala rebelka
- díky Kláře byly jasnější role ostatních herců
- černobílý příběh, neví, jestli je to dobře, nebo ne

reakce publika

„Čtvrtek večer? Mně se to moc líbilo. Já jsem se na ně těšila, protože už jsem viděla víc jejich inscenací... a neklamalo mě to. Mně se opravdu líbí, jaká si vybírají témata, protože si myslím, že to těm mladým lidem něco přináší, hlavně jde vidět, že je to baví. (Kateřina)

Co bys chtěl! se mi z viděných představení líbilo zatím nejvíc. Líbila se mi patrnost toho, že bylo téma hercům blízké. Bylo mi také velice sympatické to, že šlo o autorskou hru. (Tomáš)

Loupežníci a Zvířátka – Divadelníci DDM Vikýř

recenze

Již při pohledu na název představení musí být každému hned jasné, oč v následujících třiceti minutách poběží. Abych se přiznala, před představením jsem pocítovala drobné obavy, neboť jsem se již několikrát setkala s dětskými loutkárnami, které si ani zdaleka nedokázaly získat mou diváckou pozornost. U představení od Vikýře jsem ale již od začátku byla chycena do pastí. Soubor do inscenace vložil spoustu kreativních nápadů a hravosti, které mě bavily a nutily mě stále sledovat, co se bude dít dál. Dovolila bych si vyzdvihnout například zajímavé frkačky, které měl na krku každý správný loupežník.

Co se týče záporů, zastávám takový názor, že by se do celého představení mohlo vložit více energie. Tempo mi připadalo stále stejné - nezrychlovalo, nezpomalovalo. Možná proto výsledek působil krapet monotónně. Celkově ovšem hodnotím inscenaci víceméně kladně. Jistě je na ní co zlepšovat, v této formě ovšem pobaví a nijak neurazí.

Veronika Jelínková

rozhovor

V půl čtvrté odpoledne nás čekala pohádka pro děti od tří do nekonečna let. Notoricky známý příběh Loupežníci a Zvířátka se rozhodl zpracovat soubor DDM Vikýř. Připravila jsem si pro Vás krátký rozhovor s jednou z režiserek celé inscenace, Alenou Telenskou.

Proč jste se rozhodli zpracovat tuto pohádku? Pracujete s loutkami pravidelněji, nebo je toto Váš první pokus?

Loupežníci a Zvířátka jsou naší první loutkovou pohádkou. Chtěli jsme si vyzkoušet práci s loutkou a hraní pro dětské publikum. Nikdy jsme totiž pro takto malé děti nehráli.

Hrajete představení pouze na festivalech, nebo například i ve školkách, školách?

Samozřejmě nehrajeme jen na festivalech, vystupujeme například u nás v Domu dětí a mládeže. Čeká nás právě i hraní ve školkách. Snažíme se vyhledávat publikum, pro které je představení určeno.

Jaké jsou Vaše plány do budoucna? Plánujete dále pracovat s loutkou?

Určitě chceme pokračovat s loutkárnou, loutky nás velmi baví. Co přesně budeme dělat, zatím nevíme, ale nebráníme se žádným experimentům.

Veronika Jelínková

zápis z diskuse

postřehy z publika

- malá aktivace herců

názory poroty

- sympatický soubor
- chce to více hravosti, srozumitelnosti, dohodnout se na doprovodné hudbě
- chaotická vizuálnost
- fantastický morální přístup – rozpad loupežníků

reakce publika

Loupežníky a zvířátka považuji za zatím nejslabší představení. Přišlo mi to takové chaotické a nesjednocené, jakoby improvizované. (Tomáš)

Zkrocení zlého muže – Divadlo IDIOT

recenze

rozhovor

Co se týče tvorby představení – měly jste nějak rozdělené role, nebo šlo o kolektivní práci?

Všechny dohromady.

Jak dlouho to trvalo, než jste inscenaci dovedly do finální podoby?

Dva a půl měsíce.

Co vás k tomuto tématu konkrétně vedlo?

Životní zkušenosti. V představení je to tak, jak nápad skutečně vznikl – na party kdysi dávno. Po třech letech jsme plánovaly letošní sezónu s podtextem Gender a rozhodly jsme se nápad vytáhnout.

zápis z diskuse

- Nejdříve do toho herci šli s energií, ale poté výkony upadaly. Na vině může být špatně rozvržená interakce s divákem (divák si není jistý, jestli se od něj očekává odezva, nebo ne).

- Kdyby byla zajištěna kvalitní interakce s divákem, představení by mělo mnohem větší úspěch.

- Dalo by se z toho hodně „vytřískat“, ale je třeba upravovat.

- Profily postav se odhalily příliš brzy.

- Byla to příliš přednáška, chyběly divadelní prvky.

- Příliš dlouhé monology na to, kolik toho ve skutečnosti je ke sdělení.

- „Mě na tom zklamalo, že mě to zklamalo.“ – Petr Váša

- Čekala jsem více krocení mužů.

- Zprvu jsem očekával show se sebeironickým nádechem, ale poté se to začalo brát příliš vážně.

- Druhý konec je slabší, než první.

- Nedostali jsme včas „čtecí kód“ – o co jde, co se děje, kam to směřuje...

Když jsem si hledala místo pro sezení, na židli už na mě čekal leták ZKROCENÍ ZLÉHO MUŽE, který diváky seznamoval s představením. Každý si tedy mohl hned dopředu udělat představu o tom, jak bude zhruba hra zinscenována – tedy formou přednášky.

Zpočátku mě představení chytlo, přednášející do toho šly s energií. Do první čtvrtiny vše šlapalo, jenže potom tempo-rytmus začal upadat a z počáteční vlny se stala monotónní přímka. Přišlo mi, že samotný obsah přednášky ubýval na zajímavosti a nikde nebyla znát žádná gradace. Taky se často plýtvalo slovy – fráze typu „poprosím svoji kolegyni...“ a „velice obohacující přednáška...“ se neustále opakovaly. Celkově jsem inscenaci moc nepojala jako divadelní představení.

Za pozitivní považuju zatahování diváků do hry – v těchto chvílích se ve mně pokaždé probudil zájem.

Denisa Černá

Jak dlouho spolu už hrajete?

Máme soubor, ale přímo v téhle sestavě hrajeme poprvé.

Máte s inscenací nějaké plány do budoucna, popřípadě pracujete na něčem novém?

V tuhle chvíli pracujeme na dvou dalších věcech jakožto soubor IDIOT. Tohle představení budeme hrát do října, jelikož potom odjíždí jedna členka do Ameriky.

Denisa Černá

reakce publika

Začátek byl fantastický, pak začalo tempo klesat. Ale závěr byl moc dobrý! (David)

Mně se to moc nelíbilo. Bylo to bez nadhledu a moc jsem nechápal, z čeho si dělají legraci – pokud si jí vůbec z něčeho dělaly. Spíš mě to nudilo. (David)

Myslím si, že myšlenka – udělat si srandu z těchhle rádobý kurzů – byla dobrá. Jenže na mě to bylo příliš dlouhý. (André)

Spooning, jediná správná životní cesta – ČSA

recenze

Lžíce. Nejdůležitější prostředek k řešení problémů. Kdo nemá lžíci, jako by nebyl.

Dva sympatičtí, vyfiknutí mladíci (Vítek Malota a Honza Mrázek) nám ve včerejší den prokázali tu čest, a vysvětlili nám základní principy jediné správné životní cesty – tedy spooningu. Všechny nevědomé hlavy obeznámili s životním dílem Edwarda C. Spoonera. Zda dokázali své publikum přesvědčit o jejich pravdě, to ukáže jedině čas.

Během celé přednášky nás doprovázela prezentace, které nechyběly ani obrázkové přílohy. Pokud se některý z posluchačů nudil, mohl obdivovat detaily scény, například nádhernou pokojovou květinu. Moderátoři nás postupně seznamovali se vším podstatným i nepodstatným, dokonce si našli čas i pro zodpovězení zvědavých dotazů z publika. Samozřejmě bych jim vytknula občasné zadrhnutí se v odpovědích, ale všichni známe pocit, když na nás upřeně zírá ne deset, ne dvacet, ale opravdu mnoho párů očí. I spooneri jsou lidé.

Sama za sebe bych prohlásila, že se cítím obohacena. Pokud někdy vstoupím do nějaké politické strany, rozhodně to bude ČSA. Lžíce v duši.

Veronika Jelínková

rozhovor

Rozhovor s Vítem Malotou a Honzou Mrázkem

Co Vás vedlo ke zpracování tohoto tématu?

Vlastně to, co jsme řekli na konci přednášky. Nelíbilo se nám, co se děje v našem státě. Proto jsme se i vrhli do politiky. Filosofie je pro nás koníček. Někdo sbírá houby, my filosofujeme. Je to pro nás vlastně taková pocta. Úděl, který plníme.

Jak se představení rozvíjelo? Změnily se nějaké věci?

Při první přednášce jsme měli mnohem více technických problémů než teď, asi proto, že jsme to v podstatě vymysleli v ten den. Také samozřejmě pokaždé obměňujeme naše kandidáty. Když jsme například přednášeli v Plzni, nebyl tam Pavel, ale někdo, koho znají Plzeňáci.

Záleží i na otázkách, které publikum podává. Dnešní publikum se skutečně ptalo. Ano, skutečně se ptalo a kladlo otázky – a to je cesta. Ptát se.

zápis z diskuse

- „Čtecí kód“ byl předán hned.
- První (Cimrmanovská) část byla velmi povedená – Cimrman je náročné téma, každý ho zná,... Poprali se s tím dobře.
- Politická satira pokulhávala – příliš laciné vtipy a parodie.
- Vzniká otázka, proč skládat první a druhou část dohromady – jde to vůbec?
- Možná nejsou nutné obě části.
- Mezi oběma herci byl velký nevyužitý potenciál – hodil by se dramaturg, režisér.
- Vítek Malota měl kvalitní monolog.
- Video zabíjí celý efekt přednášky.
- Odpovědi na dotazy byly málo pohotové – možná úplně vyřadit prostor pro dotazy?

Následně padlo jakési moudro, které vyslovil Honza, ale já mám napsat, že ho řekl Vítek. Takže ano. Vítek řekl moudro. Poté mi navrhli, abych se jich zeptala, jak se mají...

Jak se máte?

Máme se hezky.

Honza: Já jsem včera byl hotový.

Vítek: Jo? Jakto? Ty jo, já se dozvím věci.

Honza: No, nervozitou a tak.

Ale jsme rádi, že přednášku přijali divadelní diváci tímhle způsobem. Děkujeme jim za vstřícnost, za otevřenost jejich mysli.

A na závěr nám řekněte nějaké moudro.

Vítek: Svět je jako studna.

Honza: Vážně?

Vítek: No možná ne.

Veronika Jelínková

seminář Jevištní mluva

„Termíny SPRÁVNĚ a ŠPATNĚ jsou jen vzorce, které nás svazují. Při vyřčení slova PROBLÉM si jen zbytečně postavíme zdi – není snad lepší KRÁSNÉ TÉMA K ŘEŠENÍ? Ať už člověk řekne nebo si pomyslí cokoli, funguje to.“

Taková jsou slova Evy Spoustové, lektorky semináře Jevištní mluva. Ze čtyřhodinového kurzu odcházím s vědomostmi, o kterých jsem dřív neměla ani ponětí, a hlavně se skvělým pocitem.

Jestli si myslíte, že Jevištní mluva je pouze o správné artikulaci, hlasitosti a podobných věcech, pak jste na velkém omylu. Čtvrteční dopoledne se neslo v duchu objevování psychických a fyzických krásných témat k řešení, které si třeba ani neuvědomujeme.

V první části šlo o to, jak moc nám záleží na sebezpotvrzení – na ujištění od ostatních i od sebe samého, že děláme věci správně. Zároveň jsme pozorovali lidské reakce. To se dělo například u hry, kdy měl každý vyprávět příběh svého souseda, avšak v pohádkové verzi a druhou hlavní postavou se stala kouzelná bytost. Člověk, který vypráví, se chová úplně jinak, než když je vyprávěno o něm. V tu chvíli totiž zafunguje naše alter ego, naše potřeba všem ukázat, že je to o nás.

Uvědomili jsme si toho spoustu o psychických blocích, Eva je nazývá „zakletí“. Když do Vás někdo od malička hustí, že neumíte zpívat, může se stát, že se to nikdy nenaučíte. Dotyčný Vás takzvaně proklel – vsugeroval Vám

pocit, že zpěv opravdu není Vaší parketou.

Druhá polovina se týkala funkcí těla. Věděli jste, že dech a tím pádem i hlas pocházejí z chodidel? Že druhou bránicí je pánev? „Vše je propojeno se vším,“ tvrdí Eva. „Je to jako Harry Potter.“

Naše tělo je zároveň spojeno s vnějším světem. Podle časté pozice chodidel poznáme, jak je na tom člověk s financemi, se sexuálním životem...

První slovo, které se mi vybaví při jméně Eva Spoustová, je NADŠENÍ. Vypráví se zaujetím a s absolutním oddáním tomu, co dělá. Směje se a ráda nazývá věci „legrandou, legrací“. Ačkoli se tedy na semináři dozvíte spoustu informací, nepůsobí formou nudné přednášky – každou chvíli se zvedáte a sedáte si, hraje hry, vnímáte svoje tělo. Dokonce i výpisky nejsou žádná otrava. Vypadají totiž asi takhle:

<i>Správně</i>	<i>špatně</i>	<i>problém</i>
<i>Jsem nejdokonalejší jedinečná (vaše jméno) na celém světě a v celém vesmíru už jen proto, že jsm a nemusím nikomu nic dokazovat. Ani sobě ne!</i>		

Takže si to hezky přečtete nahlas a aspoň třikrát to zopakujte. Ano. Ani sobě ne.

Denisa Černá

rozhovor s Evou Spoustovou

S Evou se ve čtvrtek večer odebereme do foyer, kde se usadíme na naše skvělá červená křesla. Rozhovor může začít!

Jak a kdy ses dostala k divadlu?

První divadlo jsem hrála v družině v páté třídě a to s maňásky. Doma jsme měli malé klasické marionetové divadélko. Jinak se v dětství žádné herecké akce nekonaly – to přišlo teprve s DAMU. Původně jsem chtěla dělat loutkovou výtvarničinu a nakonec jsem skončila na alternativě – tehdejší loutkárně.

Co tě vedlo ke studiu právě Jevištní mluvy?

Nikdy jsem žádné trable s mluvením neměla – kromě toho, že jsem do druhé třídy neříkala Ř -, takže velká část mého kariérního života se skládala z prací před mikrofonom a v dabingu. Začalo to tak, že nás v druháku vzala paní profesorka právě k dabingu. Pak se konal konkurz na DAMU, který jsem zkusila. U nás neexistují žádné školy, které lidem ukážou, jak se učí Jevištní mluva. První dva roky jsem brala zkušenosti od paní profesorek na DAMU a následně jsem si začala hledat vlastní cestu.

Pořád dabuješ stejně hodně jako dřív?

Daběři jsou teď ve specifické situaci. Zhruba v květnu loňského roku se všichni (je nás okolo 380) dohodli na jedné akci, a to že zastavíme prznění dabingu ve velkém. Už déle se totiž točí na čas, na rychlost. Přišlo na placení od hodiny, nikoli vzhledem k objemu práce. Dabing se přestal zkoušet – pustí se první červená a vy rovnou jedete. Dabingoví režiséři už vlastně neexistují jakožto profese.

My jsme ta skupina, která ještě pracovala s velkými režisérskými jmény. Víme, jak by se měl dabing dělat. Řekli jsme si, že se pokusíme o návrat těch časů zpátky. A tak jsme se všichni dali dohromady. Podepsali jsme smlouvu agentuře, která nás měla zastupovat a vyjednat jiné podmínky natáčení. Jenže herci jsou samozřejmě nejednotní, takže už drží jen 183 lidí. Od května nepracujeme. Nejde o stávkování – studia nás vyškrtla a nahradila nás povolnějšími dabéry. Je to celé absurdní, protože herci musí upozornit na to, že jejich práce není kvalitní a že

po nich není ani žádaná (plus jsou bití, když kvalitně pracovat chtějí).

Fungujeme jen u výjimek – například já stále dabuju myšku Minnie, protože změna hlasu by byla znát a divákům by se to nelíbilo.

Takhle je to teď s dabingem.

Čemu se věnuješ mimo to?

Velkou část svého času učím na DAMU. Pak je tu internetové dětské rádio, jsem lektorkou různých kurzů a dozorem v divadlech (pomáhám například s technikou mluveného projevu).

Co ti na herectví připadá nejdůležitější?

Být pravdivý. Nelhat.

Co je nejzajímavější na tom, když se vytváří inscenace?

Musí spolu dohromady pracovat obrovský tým lidí. Je to alchymie – setká se spousta jedinců a všechno musí klapnout. Vážím si lidí, kteří se takhle mordují a pracují spolu. Taky jde o ten risk – spisovatelem může být člověk pořád, ale pokud se v divadle prošvihne příležitost, nikdy se nevrátí. Jsme strašně závislí na chvíli, na té proměnné. To je pro mě zázrakem. Říkám tomu: „žijeme u Harryho Pottera.“

Baví tě víc učit, nebo hrát?

Vzhledem k tomu, že nehraju, tak se mi po tom poměrně stýská. Každopádně mě baví úplně všechno, co dělám. Vždycky si na věci najdu něco přijatelného. Moje životní heslo zní: „když ti život nadělí citron, udělej z něj limonádu.“

Denisa Černá

VYHLÁŠENÍ SOUTĚŽE O NEJZAJÍMAVĚJŠÍ OBRÁZEK PAVLA SKÁLY JE ZDE!

Volba opravdu nebyla jednoduchá, ale po dlouhých hádkách jsme se shodli na vítězích!

1. MÍSTO VYHRÁVÁ PETR VRABEC!

NA 2. MÍSTĚ SE UMISŤUJE... ANONYM S ČERTOVSKÝM PAVLEM!

A O BRONZ SE PODĚLÍ DALŠÍ ANONYM S RÁDOU A KAVINOU!

SPECIÁLNÍ BEZVÝZNAMNÉ PLUS PATŘÍ ELIŠCE A MÍŠE, KTERÉ NAKRESLILY MOC PĚKNÝ OBRÁZEK. MÍŠA SI MŮŽE CENU VYZVEDNOUT, ALE VLASTNÍ ZAMĚSTNANCE OBDAROVÁVAT NEBUDEME (ELIŠKO).

Připomínáme, že výherci si pro svoje ceny mohou přijít dnes v pátek po posledním představení. Sídíme ve třetím patře v redakci.

A TÍMTO... STARTUJE SOUTĚŽ ČÍSLO DVĚ!

Připravte se, po celý pátek mezi Vámi budeme chodit a mířit na Vás aparáty (v reálnějším případě mobily). Vaším jediným úkolem je udělat co NEJ-OŠKLIVĚJŠÍ OBLIČEJ. Výherci budou opět odměněni, a to v sobotu po poslední diskuzi (můžete si třeba číst v Metru, že ano).

PŘIPRAVTE SE, SOUTĚŽ VYPUKÁ!

přemostěná věštírna

Venuše dnes vstupuje do Jupitera, a proto je správný čas na nákup nových truhlíků. Konstelace hvězd je ve znamení Panny, což znamená, že všechny Váhy mají plodný den. Podle snáře je doporučeno pojídat pouze červené papriky, jiná zelenina může způsobit nepříjemné žaludeční potíže.

Ano, správně. Je tu již třetí díl Přemostěné věštírny. Dnes měly naše věštkyňe opravdu napilno, dotazů od zvířecích smrtelníků rozhodně nebylo pomálu. Všichni inteligentní lidé totiž vědí, že pokud chtějí zjistit nějaké informace, nejlepším řešením je naše Tajná magická schránka! I nadále do ní můžete házet své otázky. Věštkyňe žijí jen kvůli nim.

Denní věštba: **Kolikrát jste měl/a zlomeninu?**

1x – 4x	Více než 5x	Nikdy
Máte vcelku pevné kosti.	Nemáte pevné kosti.	Pravděpodobně nemáte kosti.

Otázky&Odpovědi:

Mám jít na medicínu? A budu mít zítra dobrý oběd? (Pažravka)

Milá Pažravko, cítíme z tebe negativní vibrace. Pravděpodobně jsou způsobeny tvými keltskými předky, doporučuji navštívit druidy. Na medicínu nechoď, podle tvého dotazu, přezdívky a souhvězdí Orion, je velmi pravděpodobné, že bys ty nebohé pacienty mohla umístit do svého trávicího traktu.

V roce 2003 mi byly 3 roky. Chci se zeptat... Jsem iluminát? (Leony b.)

Leony b., čajové lístky mlčí, ovšem věštění z čísel odpovídá jasně. Tvé iniciály jsou L.B. Písmeno L je v abecedě bez diakritiky třinácté. Písmeno B je druhé. $13+2=15$. Toto není náhoda. Slovo Leony má 5 písmen. $15\div 5=3$. Teď už není cesty zpět. Pravděpodobně jste iluminát.

Co dostane vítěz za nejlepší obrázek?

(Fruit)

Přečti si znovu čtvrtěční zpravodaj, hlavo.

Proč? (Proč?)

Protože to tak cítím.

Najdu si někdy kluka? (anonymka 17)

Anonymko, vzhledem k tomu, že jste neuvedla své jméno, předpokládejme, že se jmenujete Bohdan Bouda. A to už o něčem svědčí! Tento měsíc je totiž jako stvořený pro stloukání psí budky. Otevřely jsme klece našim tříokým vranám, aby ti prozradily, že se pro tebe nejlépe hodí bílý rotvajler.

Mám se večer vysprchovat? Mám jít na Metro Music Club – inspirativní program? (Fruit)

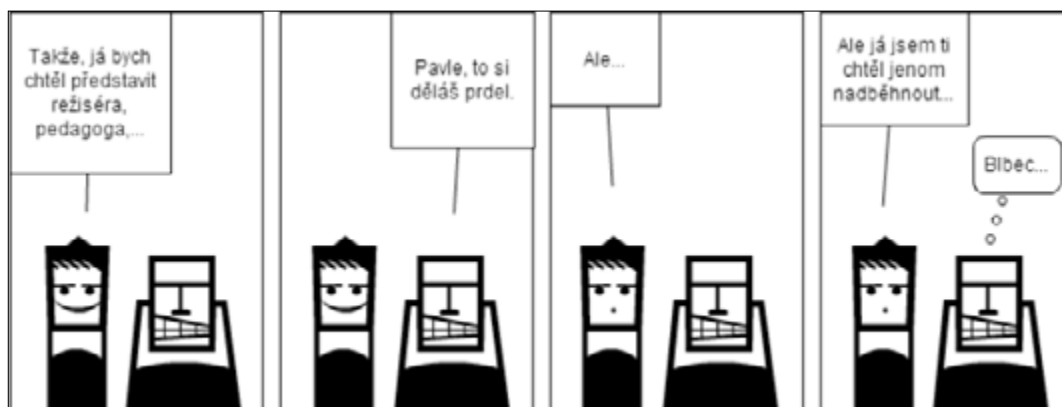
Cítíme z tebe šťavnatou chuť do života. Modrý kývací kamínek tvrdí, že by ses vysprchovat jít mělo, Fruit, avšak žlutý s ním úplně nesouhlasí. Voda je ale blahodárná pro volný průchod močové trubice a kůže z krávy také pomáhá. Největším lékem je však právě Metro Music Club. Ano, vidíme to. Jestli nechceš umřít... pak běž. Jen běž.

Jak zní potlesk jedné ruky?

Speciálně pro tuto otázku jsme rozložily karty po podlaze celé věštírny. Vtom se stalo něco záhadného. Zhasla světla. Z toho plyne jednoduchá věštba – dnes ti je souzeno nasadit si na hlavu krabici.

Denisa Černá, Veronika Jelínková

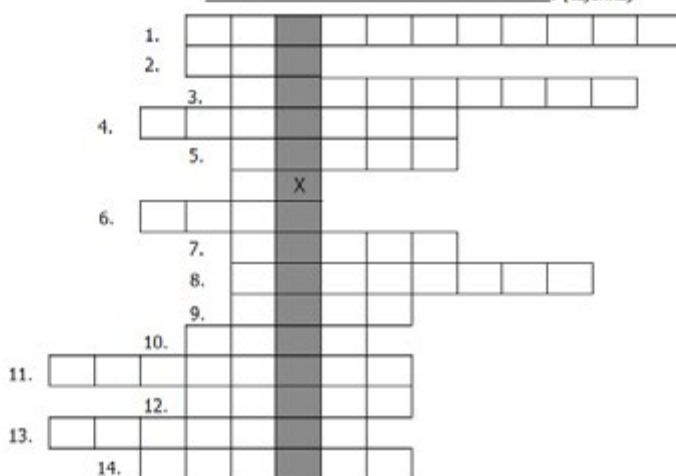
strip

KŘÍŽOVKA

Světověznámý Lojza Pumpička nachází svého koně ustájeného pod stoletým dubem, nasedá na svého oře a uhání lesem tryskem. Je už téměř noc, začínají se ozývat vábivé a zároveň odpudivé hlasy Srén, které ho svádí do hlubších částí hvozdů. Odolává, ale po chvíli jeho oř sám zatáhne do temné části lesa a dává sbohem šanci na rychlý úprk. Náhle se kůň postaví na zadní a rytíř padá z koně. Upadá do bezvědomí a později se probouzí v náručí dívky, která na něj promlouvá

(tajenka)

1. Kosý čtverec.
2. 365 dní a 6 hodin.
3. Ne zrovna oblíbená zelenina zelené barvy.
4. To písmo je pak takhle sklopené.
5. Není to vevnitř.
6. Obyvkle nastává, když se něco zlomí.
7. Vždycky ti to vrátí.
8. Přeplaval řeku Nill.
9. Je to zisk.
10. Má velké zuby a taky je to supr zmrzka.
11. Z nevysvětlitelných důvodů do ní lezou mravenci.
12. Ne zprava.
13. Konkuruje hranolce.
14. Spíše hustá hmota v kelímku.

program

na pátek 27.3.

9:00-13:00 Semináře

14:00 Divadlo Vydýcháno – Quentin, stát se legendou

15:15 Diskuze

17:00 Divadlo SoliTEater – Léčitel

19:00 DS Tyl Rakovník - Šakalí léta - INSPIRATIVNÍ PŘEDSTAVENÍ

21:30 Divadlo komorní svět – Když se zhasne

23:00 Diskuze

